

Arrest

nr. 108 971 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 21 januari 2013 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de

aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Betrokkene legt 2 verklaringen op eer opgesteld door derden voor, deze hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen niet getoetst worden op hun waarachtigheid en hun feitelijkheid. en bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de relatie..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Enig middel : schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet : De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het verrichten van een onderzoek in het kader van een verblijfsaanvraag zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire en al even summiere motivering, waarbij simpelweg wordt geopperd dat er geen afdoende bewijzen voorliggen van de duurzame relatie zegge dat zij als partners minstens reeds één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag dan wel dat zij mekaar al minstens twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag mekaar minstens al drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Verzoeker betwist deze motivering en doet opmerken dat hij nopens zowel de duurzaamheid en de gehechtheid van de relatie alsook nopens de tijdsduur van het effectief als partner samenleven wel degelijk ten genoegen van recht afdoende bewijzen heeft bijgebracht. Het is ongehoord dat gerekwestreerde slechts gewag maakt van "2 verklaringen op eer opgesteld door derden, die een gesolliciteerd karakter hebben en niet kunnen getoetst worden op hun waarachtigheid en feitelijkheid". Immers betekent zulks dat gerekwestreerde vanwege de bevoegde diensten van de gemeente Hove - al dan niet bewust - een "mismeesterd", minstens volstrekt onvolledig dossier heeft bekomen. Verzoeker verwijst nogmaals naar de registratie van de wettelijke samenwoning sedert 22.02.2012; uiteraard spreekt het voor zich dat beide partners dan ook al geruime tijd een relatie hadden en de facto hun leven samen deelden en doorbrachten. Dit kan reeds simpelweg aangetoond worden door correspondentie, die de raadsman van verzoeker terzake in oktober-november 2011 reeds voerde met de gemeentediensten van Hove, zoals bijvoorbeeld zijn faxschrijven dd. 22.11.2011 (stuk 3) en waarin ook al verwezen wordt naar een reeds eerdere bespreking van het aanvraag dossier van verzoeker op de diensten van de gemeente Hove. In kader van die aanvraag tot samenwoning heeft verzoeker ook stukken moeten opvragen bij zijn diplomatieke overheid en het was juist in die stukken dat er zich problemen hebben voorgedaan die dienden opgehelderd te worden - of nog: stukken die toch een tijd tevoren aangevraagd waren bij die diplomatieke zending, nu we met zijn allen wel weten dat tussen het aanvragen van dergelijke documenten en het uiteindelijk afleveren ervan vaak heel wat tijd verloopt. Voorts zijn er nog de diverse andere - weliswaar indirecte - bewijzen, die verzoeker had meegedeeld aan de gemeentedienst van Hove en tenslotte zijn er dus de twee verklaringen, die het bestaan van de relatie sedert meer dan twee jaar bevestigen. Al deze gegevens en elementen vertonen in hun samenhang een dermate voldoende objectieve en afdoende bewijskracht van het bestaan van de hechte en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn vriendin van meer dan een jaar voorafgaand de aanvraag. Indien DVZ er dan zomaar licht over gaat stellende bijvoorbeeld dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en derhalve niet kunnen aanvaard worden, dan doet zij juist afbreuk aan die samenhang der voorgebrachte bewijzen en schendt zij het beginsel van de behoorlijke onderzoeksplicht en miskent zij also haar motiveringsplicht. Immers, het is overigens niet duidelijk waarom verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden. Vooreerst kunnen zij getoetst worden aan alle andere elementen in het dossier - zodoende resulteert daaruit dat zij wel degelijk voldoende objectiviteit vertonen om als waarachtig te kunnen/moeten weerhouden worden. Mocht men alsnog twijfels hebben over de juistheid van de verklaringen, dan kan DVZ toch eenvoudigweg vragen dat de betrokken derden zouden worden verhoord, (het betreft een handelaar en een tandarts, waarvan kan en mag aangenomen worden dat zij een dergelijke verklaring in eer en geweten opmaken en geen leugens op de mouw van de overheid willen spelden; minstens is het

tegendeel niet aangetoond). Zo handelen is wat men noemt een zorgvuldig en correct onderzoek voeren - quod non in casu! Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

2.2. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk afdoende bewijzen van het bestaan van een duurzame relatie heeft voorgelegd, terwijl het hem niet duidelijk is waarom verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst.

De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De bestreden beslissing luidt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Betrokkene legt 2 verklaringen op eer opgesteld door derden voor, deze hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen niet getoetst worden op hun waarachtigheid en hun feitelijkheid. en bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de relatie.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, als partner in het kader van een duurzame relatie, op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”*

De gemachtigde heeft geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van zijn duurzame en stabiele relatie geen afdoende bewijs vormen.

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij wel degelijk op afdoende wijze het bewijs heeft geleverd van de duurzaamheid en de gehechtheid van zijn relatie. Verzoeker houdt dienaangaande voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van de bevoegde diensten van de gemeente Hove “-al dan niet bewust- een “mismeesterd”, minstens volstrekt onvolledig dossier heeft bekommen”. Voorst verwijst

verzoeker in dit verband nog naar een fax van 22 november 2011 en naar "*diverse andere - weliswaar indirecte - bewijzen*".

Verzoeker staft zijn kritiek niet met concrete elementen, terwijl hij evenmin aantoonst welke diverse andere bewijzen hij zou hebben voorgelegd, waarmee de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat een fax van 22 november 2011 van zijn raadsman het bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie zou kunnen leveren in de zin van artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt hierover op dat voormelde fax niet aan de gemachtigde ter kennis werd gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze daarmee geen rekening heeft kunnen houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar verzoeker verder verwijst naar de door hem voorgelegde verklaringen op eer, laat de Raad gelden dat voormelde verklaringen niet zomaar als objectief kunnen worden beschouwd. Het is dan ook correct om te oordelen dat de verklaringen op eer van derden niet in rekening kunnen worden gebracht als bewijs aangezien de feitelijke en waarachtige achtergrond niet achterhaald kan worden.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element.

Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen.

Het is aan verzoeker zelf en niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris om de nodige bewijzen inzake de voorgehouden duurzame relatie aan te brengen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat de voorgehouden duurzame en stabiele relatie niet door verklaringen van derden kon worden bewezen aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Terwijl er tot slot evenmin sprake kan zijn van enige overschrijding of afwending van macht. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet is gegeven tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Verzoeker laat na zelfs maar een begin van bewijs bij te brengen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC